

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 18/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 CoE/75/2010 z 9. augusta 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmietá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE/75/2010 z 9. augusta 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Ako vyplynulo zo sťažnosti a z jej príloh, sťažovateľka ako oprávnená doručila súdnemu exekútorovi Mgr. Ľ. S. (ďalej len „súdny exekútor“) 16. decembra 2009 návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženía sumy 4 389,90 € s príslušenstvom od V. J. (ďalej len „povinná“) na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. RK-425/08/GR z 11. júla 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. septembra 2008 a stal sa vykonateľným 8. septembra 2008 (ďalej len „exekučný titul“).

Súdny exekútor následne predložil Okresnému súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, ktorým bola povinná zaviazaná zaplatiť sťažovateľke sumu 4 389,90 € s príslušenstvom a náhradu trov rozhodcovského konania.

Okresný súd uznesením č. k. 16 Er/573/2009-712 z 2. februára 2010 exekučné konanie v časti istiny vo výške 2 066,32 € a 14,25 % ročného úroku zo sumy 2 066,32 € zastavil. Okresný súd vychádzal zo zistenia, že účastníci exekučného konania 9. mája 2008 uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000053823. Okresný súd konštatoval, že *„z exekučného titulu ďalej vyplýva, že oprávnený si voči povinnému uplatňuje aj sankcie v podobe zmluvných pokút vo výške 0,2 % denne z výšky splátky za každý deň omeškania, vo výške 5 %, resp. 10 % z výšky dlžnej splátky, vo výške 50 % z nominálnej výšky úveru za omeškanie trvajúce viac ako 30 dní. Súd podotýka, že z exekučného titulu nie je zrejmé, na akom zmluvnou základe oprávnenému nárok na takto vyčíslenú zmluvnú pokutu vznikol, rozhodca sa v rozhodcovskom rozsudku obmedzuje len na konštatovanie, že mu tento nárok vznikol v zmysle zmluvy a oprávnený si ho uplatnil voči povinnému. penalizačnými faktúrami.“*

V rámci svojho rozhodnutia okresný súd analyzoval zásady súkromného práva, ustanovenia Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že *„oba... kódexy... sú postavené na autonómnej vôli zmluvných strán a kladú dôraz na inštitút zmluvy,*

obsahujú určité korekcie zásady zmluvnej slobody, prejavujúce sa napríklad v tom, že ak sú zmluvné plnenia navzájom v hrubom nepomere, možno uvažovať o aplikácii § 49 Občianskeho zákonníka...

V obchodných vzťahoch treba mať na zreteli aj kritérium poctivého obchodného styku.

Nemožno vo všeobecnosti vyvodit' žiadnu zásadu, ktorá by všeobecne určovala koľkonásobne môže zmluvná pokuta presiahnuť napr. obvyklú úrokovú sadzbu, prípadne úrokovú sadzbu, ktorá je určená zákonom, alebo hodnotu zabezpečovanej povinnosti a preto aj keď dôjde k mnohonásobnému prekročeniu nemusí ísť o rozpor s dobrými mravmi ani o rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Predpokladom kvalifikácie nejakého konania ako rozporného so zásadami poctivého obchodného styku je pristúpenie ešte ďalších skutočností, napríklad zneužitie hospodárskej prevahy zmluvnou stranou a podobne.

... výška zmluvnej pokuty v celkovej výške 2 066,32 eura je neprimeranou sankciou pre povinného za porušenie svojej povinnosti s ohľadom na to, že podpísal síce zmluvu o revolvingovom úvere, táto má však charakter zmluvy spotrebiteľskej a je na predtlačenom formulári a možno povedať, že jej znenie povinný nemal možnosť nijakým spôsobom ovplyvniť a teda ovplyvniť aj dohodu o výške zmluvnej pokuty.

... právnym následkom takejto skutočnosti by nemala byť neplatnosť zmluvy, ale snád' výkon práv z tejto zmluvy zo strany subjektu, ktorý získava neprimeraný prospech, by nemal požívať právnu ochranu...

S poukazom na citovanú právnu úpravu (§ 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.) v časti týkajúcom sa vymoženía časti istiny zodpovedajúcej zmluvnej pokute vo výške 2 066,32 eura (okresný súd, pozn.) aj bez návrhu zastavil, keď v tejto časti rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinnú na plnenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom ku skutočnosti, že oprávnený si zo zmluvnej pokuty vo výške 2 066,32 eura uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania, zastavil súd exekučné konanie aj v časti takto uplatňovaného úroku z omeškania zo zmluvnej pokuty.“

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 CoE/75/2010 z 9. augusta 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka sťažnosť v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 16 CoE/75/2010 z 9. augusta 2010, odôvodňuje s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) v spojení s poukazom na zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a v tejto súvislosti tvrdí, že z citovanej právnej úpravy nevyplýva, že *«... exekučný súd má skúmať právne dôvody uloženého plnenia (čo zodpovedá aj tomu, že exekučný súd nekoná ako súd v základnom (nachádzacom konaní) – nenariaduje pojednávania, nevykonáva dokazovanie o výške nároku, a podobne). Pre exekučný súd tiež platí viazanosť rozhodnutím orgánu, ktorého rozhodnutie má len vykonať (rovnako neskúma to, či rozhodnutie osvedčené ako európsky exekučný titul je po vecnej stránke správne alebo nie; neskúma vo veci samej ani platobné výmery, výkazy nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, a vo veciach verejného zdravotného poistenia atď.). Predmetné ustanovenie pri určení rozsahu preskúmovacieho oprávnenia exekučného súdu je potrebné vykladať z hľadiska určenia toho, čo sa má vykonať – „plnenie, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok“ (aj v prípade rozsudku všeobecného súdu, či výkazu nedoplatkov vo veciach daní a podobne predmetom exekučného konania je nútené splnenie uloženej povinnosti niečo plniť, a nie to, prečo a na základe čoho má povinný plniť).*

Spojenie „ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom“ koncentruje postup exekučného súdu výlučne na samotné plnenie ako také. ...

Exekučný súd nie je oprávnený teda preskúmavať správnosť záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal (rovnako aj pri iných exekučných tituloch podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku) t. j. exekučný súd nemôže pri výkone rozhodnutia dospieť k inému záveru, ako rozhodol príslušný orgán.».

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (predtým Európsky súdny dvor) vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodriguez Nogueira, podľa ktorého ak spotrebiteľ nepodá žalobu o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže naprávať toto jeho opomenutie a ani nahrádzať celkovú pasivitu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, Asturcom Telecomunicaciones SL v. Cristina Rodriguez Nogueira). V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje tiež na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Mostaza (C 168/05).

Sťažovateľka na základe uvedeného konštatuje, že „... výklad právomoci exekučného súdu Krajským súdom v Prešove a postup v zmysle takéhoto výkladu je v rozpore so zákonnou úpravou a teda porušením článku 2 ods. 2 Ústavy a článku 46 ods. 1 Ústavy SR“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka uvádza, že «... postupom Krajského súdu v Prešove bol ústavný článok 47 ods. 3 porušený. Neústavným výkladom zákona a jeho obchádzaním v otázke právomoci exekučného súdu bolo povinnému vytvorené priaznivejšie postavenie. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, napriek absencii jeho žalobnej odpovede bol postupom Krajského súdu v Prešove postavený do pozície ako keby námietky podal, teda ako keby vykonal procesný úkon. V prípade podaných námietok by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa nemohol zaujať ani stanovisko.

V prípade podaných námietok (v žalobnej odpovedi) by sa sťažovateľ mohol k nim vyjadriť bez toho, aby bol obmedzený zákonom, v prípade odvolania (ktoré bolo vyjadrením k prvým „námietkam“ súdu) mohol tak urobiť len na základe zákonných odvolacích dôvodov.

Postup spočívajúci v nahradení vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj činnosťou Krajského súdu v Prešove nemajúci oporu v zákone a ktorý nesporne a jednoznačne vedie k záveru, že konštatovanie „žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno

vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí“ bolo porušené na ťarchu sťažovateľa.».

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o.,... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 16CoE/75/2010 zo dňa 09. 08. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o.,... podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 16CoE/75/2010 zo dňa 09. 08. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 16CoE/75/2010 zo dňa 09. 08. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia... vo výške 303,30 EUR vrátane DPH... na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

V sťažnosti je petit zreteľne oddelený od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala (petit). Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušiteľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 16 CoE/75/2010 z 9. augusta 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len „vít'azstvo“ v občianskoprávnom spore (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie

je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie vecne posúdili a rozhodli o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku). V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnymi názormi, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení zákonov v jej právnej veci.

Za rozhodujúcu považoval ústavný súd námietku sťažovateľky, podľa ktorej *„Exekučný súd nie je oprávnený... preskúmať správnosť záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal... t. j. exekučný súd nemôže pri výkone rozhodnutia dospieť k inému záveru, ako rozhodol príslušný orgán (v tomto prípade rozhodcovský súd).“*

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia uviedol, že zmluvu o revolvingovom úvere, ktorú uzavreli účastníci exekučného konania, je potrebné pokladať za spotrebiteľskú zmluvu. V tejto súvislosti poukázal na to, že „... základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ust. § 52. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom ... Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Z. z. ...

Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý oprávneným túto charakteristiku splňa. ...

Čo sa týka úrokov z omeškania, ich právna úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch, a to v ust. § 369 Obchodného zákonníka a v ust. § 517 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka neumožňoval priznať vyššiu výšku úrokov z omeškania, než ako to vyplývalo z ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ... V tejto súvislosti je právne významné ust. § 54 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. ...

Vychádzajúc zo zmluvy o revolvingovom úvere zo 17. 12. 2006... povinnému bola reálne poskytnutá čiastka 67 560,- Sk, čo... predstavuje 2242,58 EUR. ... Za takejto situácie rozhodnutie rozhodcovského súdu priznávajúce oprávnenému zmluvné pokuty vo výške takmer rovnajúcej sa skutočne poskytnutej čiastky povinným na základe zmluvy o revolvingovom úvere odporuje dobrým mravom.“

K možnosti preskúmania rozhodcovského rozsudku krajský súd uviedol:

„Hoci podľa ust. § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa ust. § 37 má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Táto okolnosť neznamena nemožnosť jeho preskúmania v exekučnom konaní. Umožňuje to ust. § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví:

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,*
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v ust. § 40 písm. a) a b) alebo*
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.*

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b) alebo c).

Pokiaľ ide o nedovolenosť plnenia právna teória za nedovolený právny úkon považuje úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.“

Krajský súd v ďalšej časti odôvodnenia namietaného uznesenia poukazuje na § 35 a § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a v tejto súvislosti po citácii jeho ustanovení uviedol:

„Za situácie, ak rozhodcovský súd priznal úrok z omeškania vo výške odporujúcej ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008 a zaviazal povinného na zaplatenie neprimeraného úroku z omeškania rozhodol o plnení právom nedovolenom.

Pokiaľ ide o námietku, podľa ktorej sa mala skúmať primeranosť úroku z omeškania a zmluvných pokút, táto nie je právne významná. Ide totiž o skutkové a právne okolnosti, ktoré si mal objasniť rozhodcovský súd a nie exekučný súd v exekučnom konaní. Účelom exekučného konania je vykonávanie vykonateľných titulov uvádzaný v ust. § 41 Exekučného poriadku. Právoplatné rozhodnutie rozhodcovského súdu, i keď zaväzujúce na plnenie nedovolené a odporujúce dobrým mravom, exekučný súd meniť a ani inak upravovať nemôže. Takéto rozhodnutie preto netvorí podklad pre exekučné konanie a dokiaľ nie je nahradené iným rozhodnutím zaväzujúcim na plnenie dovolené chýba pre vykonanie exekúcie základný predpoklad, ktorým je exekučný titul.“

Na základe týchto skutočností krajský súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Ústavný súd po posúdení argumentácie krajského súdu dospel k záveru, že citované právne názory odvolacieho súdu nemožno považovať v žiadnom prípade za svojvoľné. Krajský súd, hoci stručne, ale reagoval na námietky sťažovateľky. Právne názory krajského súdu zodpovedajú zmyslu a účelu predmetnej právnej úpravy, a preto ich ústavný súd hodnotí z ústavného hľadiska ako akceptovateľné a udržateľné, a teda konformné s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba

z toho dôvodu, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj právnu úpravu zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ako aj na obsah relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých ustanovení označených zákonov, a teda vylučujúci porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s ústavnými zárukami vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno uvažovať

o arbitrárnosti a ústavnej neakceptovateľnosti tohto rozhodnutia ani vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil takú príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by signalizovala, že k ich porušeniu reálne mohlo dôjsť, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie namietaného uznesenia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2011